

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 348)

Jul (2) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 168)

6. மூலசக்தி: அஹம் ஸ்ரீ: ஸா ப்ரதம அக்ஷர ஸம்ஸ்திதா
அம்ருதா த்ருப்திரூபா ச ஸோமாத்மா ச அகிலேச்வரீ

பொருள் - ஸோமனை உள்ளடக்கியது, ஸ்ரீஹரியின் இயக்க நிலையை உணர்த்துவதும் ஆகிய அந்த மூலசக்தி நானே ஆவேன். ஸஹஸ்ரார மந்த்ரத்தின் முதல் எழுத்தில் உள்ள அவள், அம்ருதம் ஆவாள். ஸோமனுடைய ஆத்மாவாக உள்ள அவள், அனைத்திற்கும் ஈச்வரியாக உள்ளாள்.

7. அம்ருதீகரணம் குர்யாத் ஸர்கஸ்ய இந்துகலாஸ்திதா
சீர: பத்மாதயோ மந்த்ரா: பரமேச்வர யுக்தயா

8. அநயா ஸ்ருதயா குர்யாத் த்ருப்திம் ஸம்ஸித்திமேவ ச
ஸ்ருஷ்டிக்ருத் ஸம்யுதா ஸேயம் ஜீவசக்தி: ஸநாதநீ

பொருள் - சந்த்ரனுடைய ஒளியில் உள்ள அவள், அம்ருதம் மூலம் ஸ்ருஷ்டியை ஏற்படுத்துகிறாள். ("ஓம் ஸ: சீரஸே ஸ்வாஹா:", "ஓம் ஸ: ஸ்ரீநிவாஸபத்மாய ஸ்வாஹா:" என்னும்) சீர: அல்லது பத்ம மந்த்ரங்கள், அவளால் இணையப்பட்டு (அதாவது "ஸ"), பரமேச்வரனைக் குறிக்கும் அக்ஷரம் (அதாவது "ஹ:") சேர்க்கப்பட்டு, மனநிறைவு மற்றும் வெற்றியை அளிப்பதாக உள்ளன. அதே எழுத்தானது (அதாவது "ஸ"), "ஸ்ருஷ்டிக்ருத்" என்னும் அக்ஷரத்துடன் சேர்ந்து, எப்போதும் உள்ள ஜீவசக்தி என்றாகிறது.

9. த்ரைலோக்ய ஐச்வர்யத உபேதா வாயுவேச்ம அக்ஷர ஸ்திதா
தாராகாரா ரிபோர்மூர்த்நி சிந்த்யேச்சேதந ஸித்தயே

பொருள் – தனது எதிரியை வெல்ல முயலும் ஒருவன், அவளுடைய சப்தமும், வாயுவை உள்ளடக்கியதும் ஆகிய எழுத்துடன் (அதாவது “ய”), த்ரைலோக்ய ஐச்வர்யதையையும் (அதாவது, “ம்” = “ஸயம்”) சேர்த்து, அவளைத் தாரகை என்று உருவகம் செய்து, எதிரியின் தலையில் நிற்பதாகக் காணவேண்டும்.

10. அப்ரமேய உபகூடாயா அக்நீஷோமமயீஜுஷ:

அஸ்யா: சக்தே: ஸமுத்தூதம் ஸுக்தம் பௌருஷம் உஜ்ஜ்வலம்

பொருள் – அப்ரமேயன் என்னும் எழுத்தில் (அதாவது “அ”) மறைந்துள்ளவனும், அக்னி மற்றும் ஸோமன் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய அனைத்திலும் வசிப்பவனும் ஆகிய புருஷனைக் குறித்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய உயர்ந்த மந்த்ரமானது, இந்தச் சக்தியிலிருந்து வெளிப்படுகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 35)

[காமன் உரத்த குரலில் ப்ரகாசத்துடன்] தோழியே! நீ அச்சம் கொள்ளவேண்டாம். நீ, மஹாமோஹனுடைய சேனைத்தலைவர்களில் ஒருவனாகிய எனது மனைவி அல்லவோ? சாந்தம் கொள்வாயாக. நான் கூறிய சொற்கள் உண்மையானது அல்ல; அவை, தனது இந்த்ரஜால வித்யை மூலம் ஒரு ஊரையே தனது வாயால் விழுங்குவது போன்றவை ஆகும். அவை, வேதங்களைக் கண்மூடித்தனமாக நம்பியபடி தெருவில் உலவும் ஒரு வழிப்போக்கனுடைய சொற்கள் போன்றவை ஆகும்.

56. குவ்ருத்தம் இதி கௌக்குடம் வ்ரதம் அதிஷ்டிபத்பிஸ்ததா

ஸுதாகர சதருது ப்ரப்ருதிபி: ஸ்வயம் சரஸ்வலே

நதத் ப்ரமரபங்க்திகே நமதி கார்மகே மாமகே

விரக்தி க்ருஹ தேஹலீம் க இஹ தோஹலீ வீஷ்டே

பொருள் - [காமன் கூறுவது] சேவல் ஒன்று தனது பேடையைப் பலாத்காரமாக ஆக்கிரமிப்பது போன்ற செயல்களை சந்த்ரனும் இந்த்ரனும் கண்டிக்கிறார்கள். ஆயினும், அவ்வழி தவறியே அவர்கள் நடக்கிறார்கள். வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்கின்ற எனது வில்லானது வளைக்கப்படும்போது, வைராக்யம் என்னும் வீட்டின் அருகில் செல்லக் கூட யார் விரும்புவார்கள்?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 46)

104. தந்மாத்த்ரங்களாவன பூதங்களினுடைய ஸுசக்ஷ்மாவஸ்ததைகள்.

அவதாரிகை - ஆக, பூததந்மாத்த்ர உத்பத்தி க்ரமம் அருளிச்செய்தார் கீழ்; அதில் தந்மாத்த்ரங்கள்தான் எவை? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படியாக பூதங்கள் மற்றும் தந்மாத்த்ரைகள் ஆகியவற்றின் உற்பத்தி வரிசை குறித்து இதுவரை அருளிச்செய்தார். இவற்றில் தந்மாத்த்ரைகள் எவை என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தந்மாத்த்ரங்களாவன பூதங்களினுடைய ஸுசக்ஷ்ம அவஸ்ததைகள்) என்று. அதாவது, “தஸ்மிம்ஸ் தஸ்மிம்ஸ் து தந்மாத்த்ரம் தேந தந்மாத்த்ரதா ஸ்ம்ருதா, தந்மாத்த்ராண்ய விசேஷாணி அவிசேஷாஸ் ததோஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாச்சா விசேஷிண” என்று, சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வ லக்ஷணமான விசேஷங்களை யுடைத்தல்லாத சப்தாதி மாத்த்ரத்தை குணமாகவுடைத்தாயிருக்கிற ஆகாசாதி பூத ஸுசக்ஷ்மங்கள். சாந்தத்வமாவது அநுகூலவேதநீயத்வம்; கோரத்வமாவது ப்ரதிகூலவேத நீயத்வம்; மூடத்வமாவது உதாஸீநவேதநீயத்வம். அதில் ஸ்வபாவமே சாந்தங்களா யிருக்கும் பூமியும் ஜலமும்; கோரங்களாயிருக்கும் தேஜஸ்ஸும் வாயுவும்; மூடமாயிருக்கும் ஆகாசம். மேளந்தாலே எல்லா பூதங்களும், சாந்தத்வ, கோரத்வ, மூடத்வங்களை உடையனவாயிருக்கும். தந்மாத்த்ரங்களுக்கு இந்த சாந்தத்வாதி விசேஷமில்லாமையாலே, அவை அவிசேஷங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. ஆகையாலே, தந்மாத்த்ரங்களென்றும், அவிசேஷங்களென்றும் பர்யாயம். அதில் அபியுக்தரான யாதவப்ரகாசாதிகளும், “தந்மாத்த்ராண்ய விசேஷா

இத்யநர்த்தாந்தரம், சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்த்ரைகுண்யாத்மாநஸ் தேஷாமநுத்பவாத் ஸுசுஷ்மமாகாசமவிசேஷ லக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்ர முச்யதே. ஏவம் ஸுசுஷ்மோ வாயுஸ் ஸுசுஷ்மம் தேஜஸ் ஸுசுஷ்மா ஆபஸ் ஸுசுஷ்மா ப்ருதிவீ” என்று சொல்லி வைத்தார்கள். ஆக, த்ரிவித அஹங்காரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஸாத்விக அஹங்காரத்தில் நின்றும் ஏகாதச இந்த்ரியங்களும், தாமஸ அஹங்காரத்தில் நின்றும் பூத தந்மாத்ரங்களும் உத்பந்நமாம் க்ரமம் சொல்லி நின்றது.

விளக்கம் - அதாவது, “தந்மாத்த்ரைகள் என்பவை பூதங்களுடைய ஸுசுஷ்ம நிலை” என்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-46, 47) – தஸ்மிம்ஸ் தஸ்மிம்ஸ் து தந்மாத்ரம் தேந தந்மாத்ரதா ஸ்ம்ருதா, தந்மாத்ராண்ய விசேஷாணி அவிசேஷாஸ் ததோஹிதே; ந சாந்தா நாபி கோராஸ்தே ந மூடாச்சா விசேஷிண - ஆகாசம் முதலான பூதங்களில் தந்மாத்த்ரைகள் உள்ளதாக எண்ணப்பட்டது. தந்மாத்த்ரைகள் எந்தவிதமான விசேஷமும் அற்றவை எனக் கூறப்பட்டது. எனவே ஓசை முதலான பூதங்களுடைய குணங்கள் அனைத்தும் விசேஷங்கள் அற்றவையாகின்றன; ஏனென்றால் இவை சாந்தம், கோரம் மற்றும் மூடம் ஆகியவற்றால் ஏற்படக்கூடிய விசேஷங்கள் அற்றதாகவே உள்ளன - என்பது காணலாம். அதாவது, “சாந்தம், கோரம், மூடம்” போன்றவற்றின் அடையாள விசேஷங்கள் ஏதும் அற்றதாக உள்ள ஓசை போன்ற குணங்கள் கொண்ட ஆகாசம் முதலான பூதங்களுடைய ஸுசுஷ்ம நிலைகளே தந்மாத்த்ரைகள் ஆகும். சாந்தத்தன்மை என்பது அனுக்லம் உள்ளதாகும் என்று அறிதல்; கோரத்தன்மை என்பது விரோதங்களாக இருக்கும் என்று அறிதல்; மூடத்தன்மை என்பது இவை இரண்டும் இன்றி உதாசீனமாக இருக்கும் என்று அறிதல் ஆகும். இவற்றில், பூமி மற்றும் நீர் ஆகியவை இயல்பாகவே சாந்தங்களாகும்; தேஜஸ் மற்றும் வாயு ஆகியவை இயல்பாகவே கோரங்களாகும்; ஆகாசம் என்பது இயல்பாகவே மூடம் ஆகும். ஆனால் சேர்க்கை காரணமாக அனைத்து பூதங்களும் “சாந்தம், கோரம் மற்றும் மூடம்” ஆகிய தன்மைகள் கொண்டதாக உள்ளன. இத்தகைய சாந்தம் போன்ற தன்மைகள், தந்மாத்த்ரைகளுக்கு இல்லை என்பதால் அவை “விசேஷம் அற்றவை” எனப்படுகின்றன. ஆகவே தந்மாத்த்ரை மற்றும் “விசேஷம் அற்றவை” ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் தரவல்ல சொற்கள் ஆகும். இவற்றில் யாதவப்ரகாசர்

முதலானவர்கள், “தந்மாத்திராண்ய விசேஷா இத்யநர்த்தாந்தரம், சாந்தத்வ கோரத்வ மூடத்வமிதி த்ரயோ விசேஷாஸ்த்ரைகுண்யாத்மாநஸ் தேஷாமநுத்பவாத் ஸுசக்ஷமமாகாசமவிசேஷ லக்ஷணம் பவதி, தேந சப்த தந்மாத்திர முச்யதே. ஏவம் ஸுசக்ஷமோ வாயுஸ் ஸுசக்ஷமம் தேஜஸ் ஸுசக்ஷமா ஆபஸ் ஸுசக்ஷமா ப்ருதிவீ - தந்மாத்திரைகள் மற்றும் விசேஷம் அற்றவை ஆகிய இரண்டும், ஒரே பொருள் கூறுவதாகும். சாந்தத்தன்மை, கோரத்தன்மை மற்றும் மூடத்தன்மை ஆகிய மூன்று குணங்களையும் ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட மூன்று விசேஷங்கள் இத்தகைய தந்மாத்திரைகளுக்கு இல்லை என்பதால், ஸுசக்ஷமான ஆகாசமானது விசேஷம் அற்றதாகவே உள்ளது; அந்தச் சொல் மூலம் தந்மாத்திரைகள் கூறப்படுகின்றன; இப்படியாகவே ஸுசக்ஷம வாயு, ஸுசக்ஷம தேஜஸ், ஸுசக்ஷம நீர், ஸுசக்ஷம ப்ருதிவீ” என்று கூறினார்கள். ஆகவே மூன்றுவிதமான அஹங்காரங்களிலிருந்தும், ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து பதினொரு இந்திரியங்கள், தாமஸ அஹங்காரத்திலிருந்து பஞ்சபூதங்கள் மற்றும் தந்மத்திரைகள் உற்பத்தி ஆகின்ற வரிசை கூறப்பட்டது.

105. மற்றை இரண்டஹங்காரமும் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது, ராஜஸஹங்காரம் ஸஹகாரியாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, ராஜஸ அஹங்காரத்தினுடைய கார்யம் சொல்லுகிறது (மற்றையிரண்டு அஹங்காரமும் என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - அடுத்து ராஜஸ் அஹங்காரத்தின் கார்யம் கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸாத்விக தாமஸ அஹங்காரங்களிரண்டும் ஸ்வகார்யங்களை உத்பாதிக்கும்போது, பீஜத்தினுடைய அங்குரத்துக்கு ஜலம் போலவும், அக்நியினுடைய ஜ்வலனத்துக்கு வாயு போலவும், ராஜஸ அஹங்காரம் ஸஹகாரியாயிருக்குமென்கை. இது ஸஹகரிகையாவது “ராஜ: ப்ரவர்த்தகம் தத்ர” என்கிறபடியே, இவற்றில் இந்திரிய ஹேதுவான ஸத்வ அம்சத்துக்கும் பூதஹேதுவான தமோம்சத்துக்கும் சல ஸ்வபாவமான ரஜஸ்ஸு ப்ரேகமாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திப்பிக்கை.

விளக்கம் - ஸாத்விகம் மற்றும் தாமஸம் ஆகிய இரண்டு அஹங்காரங்களும் தங்கள் தங்கள் மாற்றங்களை உண்டாக்கும்போது, விதையினுடைய முளைக்கு நீர் போன்றும், அக்னியின் ஜ்வாலைக்குக் காற்று போன்றும், ராஜஸ அஹங்காரம் அவற்றுக்குத் துணையாக உள்ளது. இது எப்படி உதவுகிறது என்றால், “ராஜ: ப்ரவர்த்தகம் தத்ர - அவற்றை ராஜஸம் ஈடுபட வைக்கிறது” என்பதற்கு ஏற்ப, இந்த இரண்டில் இந்த்ரியங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸத்வ அம்சத்திற்கும், பூதங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள தாமஸ அம்சத்திற்கும், அசைவதையே இயல்பாகக் கொண்ட ராஜஸ அம்சமானது தூண்டுகோலாக நின்று, அந்தந்த செயல்களில் ஈடுபட வைக்கிறது.

106. ஸாத்விகாஹங்காரம் சப்த தந்மாத்திராதி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். தத்ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு வாகாதிகர்மேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். இவற்றையொழியத் தானே மநஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிக்குமென்றும் சொல்லுவார்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி ஸாத்விக தாமஸ அஹங்காரங்களுக்கு ஸாதாரண ஸஹகாரியை அருளிச்செய்தார் கீழ். அந்தந்தம், ஸாத்விக அஹங்காரத்துக்கு அஸாதாரணமாயிருப்பன சில ஸஹகாரி விசேஷங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸாத்விக அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸாத்விகம் மற்றும் தாமஸ அஹங்காரங்களுக்குப் பொதுவாக உள்ளதான “துணை நிற்கும் உதவி” குறித்து அருளிச்செய்தார். அடுத்து, ஸாத்விக அஹங்காரத்திற்கு மட்டுமே உதவி செய்தபடி உள்ளதான சில விசேஷங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸாத்விக அஹங்காரம் இந்த்ரியங்களை ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில் இவற்றினுடைய விஷய ப்ரதிநியமத்துக்காக சப்த தந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ச்ரோத்ரத்தையும், ஸ்பர்ச தந்மாத்திரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு த்வக் இந்த்ரியத்தையும், ரூப தந்மாத்திரத்தை

ஸஹகாரியாகக் கொண்டு சக்ஷுஸ்சையும், ரஸ தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ஜிஹ்வையையும், கந்த தந்மாத்ரத்தை ஸஹகாரியாகக் கொண்டு க்ரானேந்த்ரியத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும். இப்படி சப்த தந்மாத்ராத்ரி பஞ்சகத்தையும் அடைவே ஸஹகாரியாகக் கொண்டு ச்ரோத்ராத்ரி ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தவநந்தரம், ச்ரோத்ர க்ரானேந்த்ரியமான சப்த விஷயமாயும், த்வகிந்த்ரிய க்ரானேந்த்ரியமான ஸ்பர்ச விஷயமாயும், சக்ஷுர் க்ரானேந்த்ரியமான ரூபத்தில் ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவாயும், ரஸநா விஷய ரஸ ஆச்ரயமான ஜலத்தினுடைய நிஸ்ஸரண ஹேதுவாயும், க்ரான விஷய கந்தாச்ரய ப்ருதிவி அம்சமான அந்நாதிகளில் ருஜீஷோத்ஸர்ஜந ஹேதுவாயும், இப்படி ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சக சேஷமாய்க் கொண்டு சப்தாத்ரி பஞ்சகத்தையும் ஓட்டியிருக்கும். “கர்மேந்த்ரிய பஞ்சகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்குமளவில், ச்ரோத்ர ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு வாக்கையும், த்வக் ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு பாணியையும், சக்ஷுஸ் ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு பாதத்தையும், ஜிஹ்வா ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு உபஸ்தத்தையும், க்ரான ஸஹக்ருதமாய்க் கொண்டு பாயுவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும் கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய், உபயாத்மகமான மநஸ்சை ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகத் தானே ஸ்ருஷ்டிக்குமென்று தத்வவித்துக்கள் சொல்லுவர்கள்”, என்கை. இது தன்னை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யாநத்திலே, “அயமத்ரேந்த்ரிய ஸ்ருஷ்டி க்ரம: வைகாரிகாஹங்காராத் க்ரமேண சப்த தந்மாத்ராத்ரி பஞ்சக ஸஹாயாத் க்ரமேண ச்ரோத்ராத்ரி ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகஸ்ய ஸ்ருஷ்டி:; தஸ்மாதேவ தத் ஸஹாயாத் வாகாத்ரி கர்மேந்த்ரிய பஞ்சகஸ்ய; அஸஹாயாத்து தஸ்மாந் மநஸ்ச ஸ்ருஷ்டிரிதி” என்று பிள்ளை எங்களாழ்வானுமருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ஸாத்விக அஹங்காரமானது இந்த்ரியங்களை ஸ்ருஷ்டி செய்யும்போது அந்தந்த புலன்களுடைய விஷயத்தின் நியமத்திற்காக, சப்த தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு காதுகளையும், ஸ்பர்ச தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு தோலையும், ரூப தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு கண்களையும், ரஸ தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு நாக்கையும், கந்த தந்மாத்ரத்தைத் துணையாகக் கொண்டு மூக்கையும் படைக்கிறது. இப்படியாக சப்த தந்மாத்ரங்கள் முதலான ஐந்தையும் துணையாகக் கொண்டு, காதுகள் முதலான ஐந்து ஞான இந்த்ரியங்களையும் படைத்த பின்னர், காதுகளால் பெறப்படும் சப்த

விஷயமாகவும், தோல் இந்திரியம் மூலம் உணரப்படுவதான ஸ்பர்ச விஷயமாகவும், கண்கள் மூலம் பெறப்படுவதான உருவத்தில் செயல்படும் விஷயமாகவும், மூக்கின் விஷயமாக உள்ள மணம் என்பதை அண்டி நிற்கும் ப்ரக்ருதியின் அம்சமாக உள்ள உணவு முதலானவற்றில் சாரமாக அல்லாதவற்றை மேலே தள்ளுவதற்குக் காரணமாகவும் என, இப்படியாக ஞான இந்திரியங்கள் முதலானவற்றையும் கொண்டு, சப்த தந்மாத்திரை போன்ற ஐந்தையும் அண்டியிருக்கும். “கர்ம இந்திரியங்கள் ஐந்தையும் படைக்கும்போது செவியைத் துணையாகக் கொண்டு வாக்கையும், தோலை உதவியாகக் கொண்டு கைகளையும், கண்களை உதவியாகக் கொண்டு கால்களையும், நாக்கை உதவியாகக் கொண்டு மர்ம உறுப்புகளையும், மூக்கை உதவியாகக் கொண்டு மலக் கருவியையும் படைத்து, ஞானம் மற்றும் கர்ம இந்திரியங்களுக்குத் துணையாக இருந்தபடி, இந்த இரண்டிற்கும் பொதுவாக உள்ள மனத்தை, வேறு எந்த உதவியும் இன்றி ஸாத்விக அஹங்காரம் படைக்கிறது என தத்வங்கள் குறித்து நன்றாக அறிந்தவர்கள் கூறுவர்” என்று கருத்து. இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்தில் - அயமத்ரேந்திரிய ஸ்ருஷ்டி க்ரம: வைகாரிகாஹங்காராத் க்ரமேண சப்த தந்மாத்திராதி பஞ்சக ஸஹாயாத் க்ரமேண ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்திரிய பஞ்சகஸ்ய ஸ்ருஷ்டி:, தஸ்மாதேவ தத் ஸஹாயாத் வாகாதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகஸ்ய; அஸஹாயாத்து தஸ்மாந் மநஸஸ் ஸ்ருஷ்டிரிதி - இது இங்கு இந்திரிய ஸ்ருஷ்டி வரிசைகள்; ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து முறையே, சப்தம் போன்ற தந்மாத்திரைகளின் துணையுடன், முறையே காதுகள் போன்ற ஐந்து ஞான இந்திரியங்களின் ஸ்ருஷ்டி உண்டாக்கிறது; ஞான இந்திரியங்களுடன் உதவி கொண்டு, காதுகள் போன்ற ஐந்து கர்ம இந்திரியங்களுடைய ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது; மற்ற தத்வங்களுடைய துணை ஏதும் இன்றி, ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து மனம் தோன்றுகிறது - என்பதாகப் பிள்ளை எங்களாழ்வான் அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 313)

4-8-9 மேகலையாற் குறைவில்லா மெலிவுற்றவகல்குல்

போகமகள் புகழ்த்தந்தை விறல் வாணன் புயந்துணித்து

நாகமிசைத் துயில்வான்போல் உலகெல்லாம் நன்கொடுங்க

யோகணைவான் கவராத உடம்பினாற் குறைவிலமே

பொருள் - மேகலை என்ற ஆடையில் குறைவு இல்லாதபடி மெலிந்துள்ளதான அகன்ற அல்குலைக் கொண்டவளும், இன்பம் அடையத் தகுதியானவளும் ஆகிய உடைவு என்பவளுடைய தந்தை என்பதால் புகழ் கொண்டவளும், வெற்றி பொருந்தியவளும் ஆகிய பாணாஸுரனுடைய தோள்களை வீழ்த்தி, தனது அவதாரத்தின் செயல் முடிந்த பின்னர் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்து, உறங்குவது போன்று பாசாங்கு செய்து, அனைத்து லோகங்களும் தன்னைப் பெறுதல் என்பதான நன்மையில் அடங்கும்படியாக உபகாரம் செய்து, யோகநித்திரை கொள்ளும் அவன் விரும்பாத இந்தச் சரீரத்தால் என்ன நன்மை உள்ளது?

அவதாரிகை - “ஆச்ரித விரோதியான வாணனை அழியச் செய்து, ஸர்வரும் உஜ்ஜீவிக்கும் வழியெண்ணுமவன் விரும்பாத உடம்பு கொண்டு கார்யமென்?”, என்கிறாள்.

விளக்கம் – “தனது அடியாருடைய விரோதியான பாணாசுரனை அழியும்படியாகச் செய்து, அனைவரும் பிழைக்கும் வழியை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவன் விரும்பாத இந்தச் சரீரத்தால் என்ன செயல் உள்ளது?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மேகலையால் குறைவில்லா) “உஷைக்குக் கூறையுடை அழகியதா யிருக்கும்போலே காண்” என்னுமாம் வங்கிப்புரத்துநம்பி. (மெலிவுற்ற) ம்ருது ஸ்வபாவையாயுள்ளாள். பிரிந்து தனியிருக்கப் பொறாதவள். (அகல் அல்குல்) அகன்ற நிதம்ப ப்ரதேசத்தையுடையளாயிருக்கை. (போக மகள்) போக யோக்யையான பெண் பிள்ளை. (புகழ்த் தந்தை) உஷைக்குப் பிதாவான வார்த்தைப் பாட்டாலுள்ள புகழையுடையவென்னுதல், ஸௌர்ய வீர்யாதிகளாலுள்ள ப்ரதையையுடையவ னென்னுதல். (விறல் வாணன்) மிடுக்கையுடைய வாணன். ஒரு தேவதை ஸந்நிதியிலே யிருந்தால் ஸத்வம் உத்ரித்தமாயிருக்கக் கடவதாயிருக்குமிறே எல்லார்க்கும். அவ்வளவிலும் யுத்த கண்டுதி வர்த்தித்து. “எனக்கு எதிரியாயிருப்பானொருவனைக் காட்டவேணும்” என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியான பெருமிடுக்கனானவன்.

விளக்கம் - (மேகலையால் குறைவில்லா) “மற்றவர்கள் மேகலை அணியாதவர்களா? இவளுக்கு மட்டும் இவ்விதம் கூறுவது ஏன்?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். வங்கிப்புரத்து நம்பி, “உஷைக்குக் கூறைப்புடவை அழகாக உள்ளது போன்று இவளுக்கு மேகலை அழகாக உள்ளது”, என்பார். (மெலிவுற்று) – மென்மையான இயல்பு கொண்டவளாக உள்ளாள். அவனைப் பிரிந்து தனியாக இருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவள். (அகல் அல்குல்) - அகலமான அல்குல் கொண்டவளாக இருத்தல். (போக மகள்) - இன்பத்தை அனுபவிக்கும் தகுதி கொண்ட பெண். (புகழ்த் தந்தை) – “இவன் உஷைக்குத் தந்தை” என்ற சொற்கள் மூலம் புகழ் பெறும்படியாக உள்ளவன். அல்லது செளர்யம், வீரம் போன்றவற்றில் ஏற்பட்ட முதன்மையைக் கொண்டவன் எனலாம். (விறல் வாணன்) – மிடுக்கு கொண்ட பாணாஸூரன். ஒரு தேவதை அருகில் இருந்தால் ஸத்வகுணம் மேலோங்கி இருக்கும் நிலையே அனைவருக்கும் காணப்படும்; ஆனால் அவ்விதம் இவன் உள்ளபோதிலும் யுத்த ஆர்வம் நிறைந்தவனாக, “எனக்கு

ஏற்ற ஒரு எதிரியைக் காண்பிக்கவேண்டும்”, என்று வேண்டிக் கொள்ளும்படியாக மிகுந்த மிடுக்கு கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (புயம் துணித்து) “இவன் கைவிஞ்சினான்” என்று கரத்தைக் கழித்துவிட்டான். தலையையறுத்து வைக்கவேண்டும் குறையுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், “உஷை பித்ரு ஹீநியாகவொண்ணாது” என்று உயிரை நிறுத்தி வைத்துக் கழித்தானாயிற்று. (நாகம் இத்யாதி) பாணனுடைய புஜ வந்ததைத் துணித்த பின்பாயிற்று போகத்தில் பொருந்திற்று. “துயில்வான்போலே” என்பானென்? அங்ஙனன்றோ வென்னில், (உலகெல்லாம் நன்கு ஒடுங்க யோகணைவான்) - இன்னமும் பாணன் போல்வார் எதிரிட்டாருண்டாகில் அவர்களையும் நிரஸித்து, “லௌகிகர் நம்மையே பற்றிக் கரைமரம் சேரும் விரகேதோ?” என்று இத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டு யோகநித்ரை பண்ணாநிற்கும். (கவராத) இப்படி எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் பரிவை அவன் என் பக்கலிலே பண்ணாதேயிருக்க, நான் என்னுடம்பைக் கட்டிக் கொண்டு கிடக்கவோ? அவனுக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இவளது. அவனுக்கு உடலாகவிடே இவள்தான் இத்தை விரும்புவது. அவள்தான் தன்னுடம்பு “பக்தாநாம்” என்றிருக்குமாபோலே சேஷிக்காகக் கண்ட உடம்பாயிற்று, இது.

விளக்கம் - (புயம் துணித்து) - “பாணாஸூரன் அறம் என்பதையே கைவிட்டான்” என்று தீர்மானித்து அவனுடைய கரங்களை வெட்டினான். “தலையை வெட்டி வீழ்த்தவேண்டும்”, என்று எண்ணியபோதிலும், அவனுடைய மகளான உஷையானவள் “தந்தையை இழந்தவள்” என்று நிலையை அடையக்கூடாது என்று கருதி உயிரை நிறுத்தி, கைகளை மட்டும் வீழ்த்தினான். (நாகம் இத்யாதி) - பாணனுடைய தோள்கள் என்ற கானகத்தை அழித்த பின்னரே இவன் இன்பமாகக் கிடந்தான். ஆனால், “உறங்குவது போன்று” என ஏன் கூறவேண்டும்? “உறங்குவது போன்று” என உள்ளதால்தான், (உலகெல்லாம் நன்கு ஒடுங்க யோகணைவான்) - “இனியும் பாணன் போன்றவர்கள் எதிரிகளாக வந்தால், அவர்களையும் அழித்து, இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் நம்மையே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து, அவர்களுக்குக் கரை சேரும் மரமாக நாம் இருப்பதற்கு என்ன வழி?”, என்று இதனையே எப்போதும் சிந்தித்துக் கொண்டு யோகநித்ரை கொள்கிறான்.

(கவராத) - இவ்விதம் அனைவரிடமும் அவன் காண்பிக்கும் பரிவை என்னிடம் காண்பிக்காமல் உள்ளான்; இவ்விதம் உள்ளபோது நான் எனது சரீரத்துடன் உள்ளது ஏன்? இது அவனுக்காகவே உள்ள சரீரம் ஆகும்; இந்தச் சரீரம் அவனுக்காக உள்ளது என்று இவள் அறிந்திருந்த காரணத்தால்தான் இவ்விதம் கூறுகிறாள். அவன், தனது திருமேனியானது ஜிதந்தேஸ்தோத்ரம் - பக்தாநாம் - பக்தர்களுக்காக மட்டுமே - என்று உள்ளது போன்று, இவளுடைய சரீரமானது எஜமானனாகிய அவனுக்காக மட்டுமே உள்ளது ஆகும்.

4-8-10 உடம்பினாற் குறைவில்லா உயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம்

கிடந்தனபோல் துணி பலவா அசுரர் குழாந்துணித்துகந்த

தடம்புனலசடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையும்

உடம்புடையான் கவராத உயிரினாற் குறைவிலமே

பொருள் - சரீர பலத்தில் எந்தவிதமான குறைவும் இல்லாத அஸுரர் கூட்டமானது உயிர் அற்ற மலைப்பிண்டங்கள் போன்று பலவிதமான துண்டுகளாகக் கிடக்கும்படிச் செய்து, அதன் விளைவாக, “இந்த உலகின் விரோதிகள் அழிந்தனர்” என்று மகிழ்பவனும்; பரந்து விரிந்துள்ள நதியான கங்கையைத் தனது தலையில் தரித்தபடி உள்ளவனும், ஜடாமுடி கொண்டதால் வியக்கவல்ல சக்தி கொண்டவனாகத் தன்னை நினைத்துள்ளவனும் ஆகிய ருத்ரன், தனது ஒரு பக்கத்தில் வசிக்கும்படியாக உள்ள திருமேனி கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் விரும்பாத எனது இந்த உயிரால் எந்த ஒரு பயனையும் நான் அடையவில்லை.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டிற் சொன்ன சீலகுணத்தையும் விரோதி நிரஸநந்தையும் சொல்லி, “அவன் விரும்பாத ஸத்தையால் என்ன கார்யமுண்டு?” என்று உபக்ரமத்தோடே சேர உபஸம்ஹரிக்கிறாள். “உடம்பினாற் குறைவில்லாவுயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர் குழாந்துணித்து” என்றத்தால், “நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. “தடம் புனலசடைமுடியன் தனியொரு

கூறமர்ந்துறையுமுடம்புடையான்” என்றத்தால், “கூறாளும் தனியுடம்பன்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் கூறிய சீல குணம் மற்றும் விரோதிகளை அழித்தமை ஆகியவற்றை உரைத்து, “அவன் விரும்பாத இந்த உயிரால் என்ன கார்யம் உள்ளது?”, என்று, முதலில் தொடங்குவதற்கு ஏற்ப முடிக்கிறாள். “உடம்பினாற் குறைவில்லாவுயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் துணிபலவா அசுரர் குழாந்துணித்து” என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழி (4-8-1) – நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட - என்பது கூறப்பட்டது. “தடம் புனலசடைமுடியன் தனியொரு கூறமர்ந்துறையுமுடம்புடையான்” என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழி (4-8-1) - கூறாளும் தனியுடம்பன் - என்பது கூறப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (உடம்பினாற் குறைவில்லா) அசுரர் குழாமாயிற்று. உயிரிலேயாயிற்று, குறையுண்டாகில் உள்ளது; உயிரைத் தேய்த்து உடம்பை வளர்த்திருந்தவர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போமித்தனையிறே. (உயிர் இத்யாதி) ஸப்ராணானாய்க் கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற பர்வதங்கள் இந்த்ரன் கையில் வஜ்ராயுதத்தாலே பல கூறாம்படி துணியுண்டு கிடந்தாற்போலே, அஸுர வர்க்கத்தைப் பல கூறாம்படி துணித்து உகந்தானாயிற்று. “உயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் - உடம்பினால் குறைவில்லா - அசுரர் குழாம் - துணி பலவா துணித்துகந்த”. “தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம்” என்கிற ப்ராப்தி எல்லார் பக்கலிலுமுண்டாயிருக்க, “இவர்கள் ஆச்ரித விரோதிகள்” என்னும் ஆகாரத்தாலே இவர்களை நிரஸித்து, “ஆச்ரித விரோதிகள் அறப்பெற்றோமிறே” என்றத்தாலே உகந்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (உடம்பினாற் குறைவில்லா) - அஸுரர் கூட்டமானது, உயிரில் குறை உண்டானால், குறை உள்ளவர்கள் ஆகிறார்கள்; அதாவது மற்ற உயிரை அழித்து அதன் மூலம் தங்களுடைய உயிரை வளர்ப்பவர்கள், எப்போதும் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் முழுகியபடியே உள்ளனர். (உயிர் இத்யாதி) - உயிருடன் இருந்து அங்கும் இங்கும் உலவிய மலைகள் அனைத்தும் இந்த்ரனுடைய கையில் இருந்த வஜ்ராயுதத்தால் பல துண்டுகள் எனத் துண்டிக்கப்பட்டது போன்று, அஸுரர்

கூட்டங்களைப் பல துண்டுகளாக்கி மகிழ்ந்தான். “உயிர் பிரிந்த மலைத்துண்டம் கிடந்தனபோல் – உடம்பினால் குறைவில்லா – அசுரர் குழாம் – துணி பலவா துணித்துகந்த” என்று படிக்கவேண்டும். ஜிதந்தே (1-2) - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யம் – தேவர்களுக்கும் தாநவர்களுக்கும் பொதுவானவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவனுடைய கருணை என்பது அனைவருடைய விஷயத்திலும் உள்ளது என்றாலும், “இவர்கள் அடியார்களுடைய விரோதிகள்” என்பதன் காரணமாக அவர்களை அழித்து, “அடியார்களுடைய விரோதிகள் அழியும்படிச் செய்தோம்”, என்று மகிழ்ந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (தடம்புனல் இத்யாதி) திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கச்செய்தே, இது தன்னைக் குணமாக உபபாதிக்கும்படியாயிற்று, அவர்களுடைய துர்மாநம். அபிமாந ஸூந்யர் அணையக்கடவ உடம்பிலேயாயிற்று அபிமாநிகளுக்கும் இடங் கொடுக்கிறது. மிக்க நீர் வெள்ளத்தையுடைத்தான கங்கையைத் தன் ஜடையில் ஏகதேசத்திலே தரிக்கையால் வந்த அபிமாநத்தையுடைய ருத்ரனானவன், பிராட்டி திருமார்வைப் பற்றி “இவ்விடம் என் இருப்பிடம்” என்று அபிமாநிக்கும்படி அவனுக்கு இடங் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவன்.

விளக்கம் - (தடம்புனல் இத்யாதி) - மற்றவர்கள் தங்களுடைய சரீரத்தில் வந்து அமர்ந்தால், அதனை ஒரு பெரிய குணமாக எண்ணுதல் என்பது சிலருடைய தாழ்த்த குணமாகும். இவ்விதம் செய்தவர் யாரேனும் உள்ளனரா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். மிகுந்த நீரைக் கொண்ட கங்கையானவள் தனது ஜடாமுடியின் ஒரு பகுதியில் வந்து நின்றதால் இவ்விதம் ருத்ரன் எண்ணினான். ஆனால், இவ்விதமான எண்ணம் அற்றவர்கள் மட்டுமே வந்து சேரக் கடவதான தனது திருமேனியில், இது போன்ற எண்ணம் கொண்டவர்களும் வந்து நிற்பதற்கு ஏற்ப இடம் அளிக்கிறான். இதற்கு உதாரணம் கூறுகிறார். மஹாலக்ஷ்மி அமரக் கூடிய திருமார்வைப் பிடித்துக் கொண்டு, “இது எனது இருப்பிடம்” என ருத்ரன் எண்ணுகிறான்; அதாவது, ஒரு பகுதியைப் பிடித்தபடி, “இது எனது இடம்” என்று எண்ணும் அவனுக்கும் கூட இடம் அளிக்கும் திருமேனி கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (கவராத இத்யாதி) “இப்படி பொதுவான உடம்பு படைத்தவன், ஆசைப்பட்ட எனக்கு உதவானாகில், இவ்வாதம் வஸ்துவைக் கொண்டு என்ன கார்யமுண்டு?”, என்கிறாள். இதுக்கு முன்பெல்லாம், தேஹத்தையும் தேஹாநுபந்தி பதார்த்தங்களையுமிறே “வேண்டா” என்றது; அவைதான் அநித்யமாயிருக்கையாலே தன்னடையே கழியுமத்தை “வேண்டா” என்றதாயிருக்குமிறே; அதுக்காக நித்யமான ஆத்மவஸ்துவையும் “வேண்டா” என்கிறாள். இத்தை “வேண்டா” என்கிறதுக்கு அடியென்? என்னில்; இது கிடக்குமாகில், இன்னமும் ஒரு ஜந்மமுண்டாய்ப் பழையவையெல்லாம் வந்து தோற்றி முலையெழுந்து நோவுபடுகைக்கு உடலாயிருக்குமிறே. இனித்தான் அவனுடைய நித்யேச்சையாலேயிறே இதினுடைய நித்யத்வமும்; அவனுக்கு இச்சை யில்லாதபோது பின்னை இதுதான் கொண்டு கார்யமில்லையிறே.

விளக்கம் - (கவராத இத்யாதி) - இவ்விதம் அனைவருக்கும் பொதுவான திருமேனி கொண்ட அவன் எனக்கு உதவவில்லை என்றால், இந்த ஆத்மவஸ்து மூலம் எனக்கு என்ன பயன் உள்ளது? இதுவரை, சரீரம் மற்றும் சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் ஆகியவற்றை “வேண்டாம்” என்று கூறி வந்தாள். ஆனால் அவை தாமாகவே அழியக்கூடியவை என்பதால், அவற்றை “வேண்டாம்” என்று கூறினால், “தாமாகவே அழியக் கூடியதை இவ்விதம் கூறுகிறாள்”, என்றாகும். ஆகவே, அழியாமல் உள்ளதான ஆத்மவஸ்துவை “வேண்டாம்” என்கிறாள். ஆனால் இதனை “வேண்டாம்” என்று கூறுவதன் அடிப்படை என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆத்மா தொடர்ந்தபடி உள்ளபோது, மேலும் ஒரு பிறவி தோன்றி, பழைய சிந்தனைகள் அனைத்தும் வந்து தோன்றி, முலை எழுந்து நோவுபடுதல் ஏற்படும்; இதனால் இவ்விதம் கூறினாள். “ஆனால், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவை வேண்டாம் என்று கூறினால் அது அகலுமோ?”, என்பதற்கு விடை கூறுகிறார்; அவனுடைய எப்போதும் உள்ள விருப்பத்தால் அல்லவோ ஆத்மாவும் எப்போதும் உள்ளது? அவனுக்கு இதன் மீது விருப்பம் இல்லை என்றால், இந்த ஆத்மாவால் என்ன ஆக உள்ளது?

4-8-11 உயிரினாற் குறைவில்லா உலகேழ் தன்னுள்ளொடுக்கித்
தயிர் வெண்ணெயுண்டானைத் தடங்குருகூர்ச் சடகோபன்
செயிரில் சொல்லிசை மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தால்
வயிரஞ்சேர் பிறப்பறுத்து வைகுந்தம் நண்ணுவரே

பொருள் - ஆத்மாக்களால் எப்போதும் குறைவில்லாத அனைத்து லோகங்களையும் தனது திருவயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாப்பவனும், தனது அடியார்கள் மகிழ்ந்த தயிர் மற்றும் வெண்ணெய் ஆகியவற்றை உட்கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் குறித்து அருளிச் செய்யப்பட்டதும், மிகுந்த பரப்பளவு கொண்டதான ஆழ்வார்திருநகரிக்கு எஜமானராகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதவையும், இசையுடன் கூடியவையும் ஆகிய ஆயிரம் திருவாய்மொழிகளில் அடங்கியுள்ள இந்தப் பத்து பாசுரங்கள் மூலம், காழ்ப்பு ஏறிய இந்த ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி பரமபதம் அடைவார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், “இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தவர்கள், காழ்ப்பேறின ஸம்ஸார துரிதமற்றுப் பரமபதத்திலே புகப்பெறுவர்கள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள், காழ்ப்பு ஏறிய ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று பரமபதம் செல்வார்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உயிரினால் இத்யாதி) அஸங்க்யேயரான ஆத்மாக்களால் பூர்ணமாயிருந்துள்ள ஏழுலகத்தையும். (தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெயுண்டானை) தயிரும் வெண்ணெயும் களவு காணப் புகுகிறபோது, “செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுவாரைப்போலே அந்யபரதைக்கு உடலாகவொண்ணாது” என்று எல்லா லோகங்களுக்கும் வேண்டும் ஸம்விதாநம் தன் ஸங்கல்பத்தாலே செய்து, பின்னையாயிற்று வெண்ணெய் அமுது செய்தது. (உலகேழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெயுண்டானை) கர்ப்பிணிகள் வயிற்றில் பிள்ளைக்கீடாக போஜநாதிகள் பண்ணுமாபோலே, உள்விழுங்கின லோகங்களுக்கு ஜீவநமாகத் தயிர் வெண்ணெயுண்டான். ஸர்வேச்வரனாயிருந்து

வைத்து, ஆச்ரித ஸ்பர்சமுள்ள த்ரத்யத்தாலல்லது செல்லாதபடி இருக்குமவனாயிற்று; “ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாவௌ வத்ஸபாவை பபூவது:” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (உயிரினால் இத்யாதி) - எண்ணற்றவர்களாகிய ஆத்மாக்களால் பரிபூர்ணமாக நிறைந்துள்ள ஏழு லோகங்களையும். (தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெயுண்டானை) - தயிர் மற்றும் வெண்ணெய் ஆகியவற்றைக் களவு செய்யச் சென்றபோது, “செருப்பு வைத்துத் திருவடி தொழுபவர்கள் போன்று, மற்ற ஒன்றுக்கு இது சரியாகாது” என்று தீர்மானித்து, அனைத்து லோகங்களுக்கும் செய்யவேண்டியதைத் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே செய்து, அதன் பின்னர் வெண்ணெய் உண்டான். (உலகு ஏழ் தன்னுள் ஒடுக்கித் தயிர் வெண்ணெய் உண்டானை) - கர்ப்பம் தரித்தவர்கள், தங்களுடைய வயிற்றில் உள்ள குழந்தைக்கும் சேர்த்து உணவு உட்கொள்வது போன்று, தான் உள்ளே விழுங்கிய அனைத்து லோகங்களுக்கும் சேர்த்து தயிர் மற்றும் வெண்ணெய் உண்டான். அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனாக இருந்தபோதிலும், தனது அடியார்கள் தீண்டாத பொருள்கள் அன்றி மற்ற எதனையும் ஏற்கமாட்டான்; அதாவது ஸ்ரீவிபு (5-6-34) - ஸர்வஸ்ய ஜகத: பாவௌ வத்ஸபாவை பபூவது: - அனைத்து லோகங்களையும் பாதுகாக்கும் க்ருஷ்ணனும் பலராமனும், பசுக்கன்றுகளைப் பாதுகாப்பவர்கள் ஆயினர் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தடங்குருகூர் சடகோபன்) “ப்ருந்தம் ப்ருந்தமயோத்யாயாம்” என்கிறபடியே “பெருமாளுடைய திருவபிஷேக மங்கள மஹோத்ஸவத்தைக் காண வேணும்” என்று நாடடையத் திரண்டு கிடந்தாற்போலே, இவர் “ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா” என்று கழித்திருக்கிற இருப்பைக் காண்கைக்காகத் திரண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஜநத்துக்கு அடைய இடம் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். (செயிரில் சொல்லிசைமாலை) “செயிர்” என்று குற்றம்; “இல்” இல்லாமை; குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை. அதாவது, “ஆத்மாத்மீயங்கள் வேண்டா” என்ற வார்த்தையில் புரையற்றிக்கை. (வயிரஞ் சேர் பிறப்பறுத்து) இவர் “வேண்டா” என்று கழித்தாலும் விடாதபடி காழ்ப்பேறிக் கிடக்கிற ஸம்ஸாரத்தைக் கழித்து. (வைகுந்தம் நண்ணுவரே) ஒருடம்பாய்,

“இதுதானும் வேண்டா” என்று கழிக்கும்படியான இவ்வுடம்பை விட்டு, “ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி” என்கிறபடியே, அவனுடைய ஸங்கல்பாதீநமாகவும் அநேக சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணி அடிமை செய்யலாம் தேசத்திலே போய்ப் புகப் பெறுவர். பலபடியாலும் அடிமை செய்யப் பெறுவர். “அவன் விரும்பினபடி இது” என்று அறியாதேயிறே இவர்தாம் “வேண்டா” என்கிறது.

விளக்கம் - (தடங்குருகூர் சடகோபன்) - அயோத்யாகாண்டம் (5-16) - ப்ருந்தம் ப்ருந்தமயோத்யாயாம் - அயோத்தியில் கூட்டம் கூட்டமாக - என்பதற்கு ஏற்ப, “இராமனுடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் காணவேண்டும்” என்று நாடு முழுவதும் திரண்டு வந்தது போன்று, நம்மாழ்வார் “ஆத்மாவும், ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவையும் வேண்டாம்” என்று விலக்கி நிற்கிற நிலையைக் காண்பதற்காகத் திரண்டு வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அனைவரும் வந்து அடையும்படியான மிகுந்த பரப்பு கொண்ட ஆழ்வார்திருநகரியின் எஜமானராகிய நம்மாழ்வார். (செயிரில்) - செயிர் என்றால் தோஷம்; இல் என்றால் இல்லாமை; தோஷங்கள் இன்றி உள்ள நிலை. அதாவது, “ஆத்மாவும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டவையும் வேண்டாம்” என்று கூறிய சொற்களில் தோஷம் இன்றி உள்ள தன்மை. (வயிரம் சேர் பிறப்பு அறுத்து) - இவர் “வேண்டாம்” என்று தள்ளினாலும் விடாதபடி, காழ்ப்பு ஏறிக் கிடக்கின்ற ஸம்ஸாரத்தை நீக்கி. (வைகுந்தம் நண்ணுவரே) - ஓர் உடலாக, “இந்தச் சரீரமும் வேண்டாம்” என்று கழிக்கும்படியாக, இந்தச் சரீரத்தையும் விட்டு, சாந்தோக்யம் (7-26) - ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதி - முக்தன் பல சரீரங்கள் எடுக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தின் விளைவாகவும், அதன் காரணமாகத் தனது ஸங்கல்பத்தின் விளைவாகவும் பல சரீரங்கள் எடுத்து, எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருக்கலாம் என்னும்படி உள்ள பரமபதத்திற்குச் சென்று சேர்வர். அங்கு பலவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்யப்பெறுவர். அவன் விரும்புகின்ற சரீரம் இது என்று அறியாததால் அல்லவோ இவர் “வேண்டாம்” என்கிறார்.

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 28)

7. தத்தவேந யஸ்ய மஹிம அர்ணவ சீகர அணு:

சக்யோ ந மாதும் அபி சர்வ பிதாமஹாத்யை:

கர்த்தும் ததீய மஹிம ஸ்துதிம் உத்யதாய

மஹ்யம் நம: அஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய

பொருள் - எந்த ஸர்வேச்வரனுடைய மஹிமை என்ற ஸமுத்ரத்தின் ஒரு திவலையின் அணு அளவு கூட சிவன், நான்முகன் போன்றவர்களால் உள்ளதுஉள்ளபடி அளவிட இயலாதோ, அத்தகைய ஸர்வேச்வரனுடைய மேன்மை குறித்து துதியைச் செய்வதற்குத் தொடங்கியவனும், சிறிதும் வெட்கம் அற்றவனும், கவி என்ற பெயர் கொண்டவனும் ஆகிய எனக்கே நான் நமஸ்காரம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - “விதி சிவ ஸநகாதிகள் கரை பற்றிலே நின்று அழுந்துகிற விஷயத்தைப் பரிச்சேதித்துப் புகழ் இழிந்தேன்” என்று தம்மை சேஷித்து, யுத்தத்திலே உத்யுத்தனான அர்ஜுனன் “விஸ்ருஜ்ய ஸ சரம் சாபம்” என்று நிவ்ருத்தனானாற்போலே, ஸ்தோத்ரத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தராகிறார்.

விளக்கம் - “நான்முகன், சிவன், ஸநகர் போன்றவர்கள் கூட கரை அளவில் மட்டுமே நின்று துதிக்கத்தக்க விஷயத்தை நான் அளவிட்டுத் துதித்துப் புகழ்வதற்கு முயன்றேன்” என்று தன்னைத்தானே நிந்தித்து உரைத்து, யுத்தத்திலிருந்து

பின்வாங்கிய அர்ஜுனன் கீதையில் (1-47) – விஸ்ருஜ்ய ஸ சரம் சாபம் – அம்புடன் கூடிய வில்லைக் கைவிட்டு - என்று உடைந்து விலகியது போன்று, இந்தத் துதியிலிருந்து விலக முயற்சிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தத்தவேந) ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபாதிகள் இருந்தபடியே. (யஸ்ய) “யதா ரத்நாநி ஜலதே:” இத்யாதிகளிலே அநந்த குணகனாக ப்ரஸித்தனானவனுடைய. (மஹிமார்ணவ சீகராணு:) குணார்ணவத்தினுடைய சீகராணுவானது; திவலையில் ஸ்பர்ச வேத்யமானது; அத்யல்பமானது. (மாதும் ந சக்ய:) மனஸ்ஸால் பரிச்சேதிக்கவும் சக்யமன்று. ஆராலே என்னும் அபேசைஷயிலே சொல்லுகிறது; (சர்வ பிதா மஹாத்யைரபி) “ஈச்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்” என்று ஜ்ஞானாதிகனாகவும், “ஸர்வ ஸம்ஹர்த்தா” என்றும் சொல்லுகிற ருத்ரனாலும், அவனை ஓதுவித்தவனுமாய், ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவாலும்; ஆதி சப்தத்தாலே ப்ரஹ்மபாவனையேயான ஸநகாதிகளையும், ஸர்வருக்கும் ஹிதானுசாஸனம் பண்ணுகிற வேதத்தையும் நினைக்கிறது; மேலே “ஸதா ஸ்துவந்த: வேதா:”, “விதி சிவ ஸநகாத்யை:” என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே. (ததீய மஹிம ஸ்துதிம் கர்த்துமுத்யதாய) அவனுடைய பெருமையை உள்ளவும் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே, இல்லாததையும் சொல்ல உத்யுக்தனாகை. (மஹ்யம் நமோரஸ்து) இப்படி ஸாஹஸிகனாகையாலே ஸ்துத்ய விஷயத்தை விட்டு, எனக்கு நமஸ்காரம். (கவயே) ஸர்வ வர்ணன முகராய. (நிரபத்ரபாய) நிர்லஜ்ஜனாயிருக்கிறவனுக்கு. “நாம் புகழ்கை இவனுக்கு நிறக்கேடாம்” என்று லஜ்ஜியாதொழிகை. “யஸ்ய மஹிமார்ணவ சீகராணு: சர்வ பிதா மஹாத்யைரபி தத்தவேந மாதும் ந சக்ய: ததீய மஹிம ஸ்துதிம் கர்த்தும் உத்யதாய நிரபத்ரபாய கவயே மஹ்யம் நமோஸ்து”.

விளக்கம் - (தத்தவேந) - ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ரூபம் போன்றவைகள் உள்ளபடியே. (யஸ்ய) - ஸ்ரீவராஹபுராணம் (74-40) – யதா ரத்நாநி ஜலதே: - ஸமுத்திரத்தில் உள்ள இரத்தினங்கள் எவ்விதம் கணக்கற்றவையோ - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் மூலம் “எண்ணற்ற குணங்கள் கொண்டவன்” என்று ப்ரஸித்தி பெற்றவனுடைய. (மஹிம அர்ணவ சீகர அணு:) - குணம் என்ற ஸமுத்திரத்தின் திவலை அணுவானது; அதாவது திவலையில் தொடு உணர்ச்சி

மூலம் அறியப்படக்கூடியது; மிகவும் சிறியது. (மாதும் ந சக்ய:) - மனதால் அளவிடவும் இயலாதது. யாரால் அளவிட இயலாதது என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சர்வ பிதா மஹாத்யைரபி) - ஸ்ரீமத்ஸ்ய புராணம் (67-41) - ஈச்வராத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத் - சிவனிடமிருந்து ஞானம் பெற விரும்பக்கடவன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் கொண்டனாகவும், “அனைத்தையும் அழிப்பவன்” என்று கூறப்படுபவனாகவும் உள்ள ருத்ரனாலும், அவனை ஓதும்படிச் செய்தவனும், ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனும் ஆகிய நான்முகனாலும். இங்குள்ள “பிதா மஹாதி” என்பதில் காணப்படும் “ஆதி” என்பதன் மூலம், ப்ரஹ்ம பாவனையாக உள்ள ஸநகர் போன்றவர்களையும், அனைவருக்கும் நன்மையை எப்போதும் விதித்தபடி உள்ள வேதத்தையும் கூறுகிறார்; இது எப்படி அறியப்பட்டது என்றால், ஸ்தோத்ரரத்னம் (8) ஸதா ஸ்துவந்த: வேதா: - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (47) - விதி சிவ ஸநகாத்யை: - என்றும் கூற உள்ளதால் ஆகும். (ததீய மஹிம ஸ்துதிம் கர்த்தும் உத்யதாய) - அவனுடைய மேன்மைகளை உள்ளதுஉள்ளபடி சொல்லி முடிப்பது மட்டும் அல்லாமல், இல்லாதவற்றையும் கூற முயன்றவராக இருத்தல். (மஹ்யம் நம: அஸ்து) - இவ்விதம் துணிவு கொண்டபடி உள்ளதால், துதிக்கப்பட வேண்டிய விஷயத்தை விடுத்து, எனக்கு நமஸ்காரம். (கவயே) - அனைத்துவிதமான வர்ணனைகளிலும் ஈடுபடுகின்ற. (நிரபத்ரயாய) - வெட்கம் இன்றி உள்ளவனுக்கு. அதாவது, “நாம் புகழ்தல் என்பது இவனுக்கு அவமானமே ஆகும்” என்று வெட்கப்படாமல் இருத்தல். “யஸ்ய மஹிமார்ணவ சீகராணு: சர்வ பிதா மஹாத்யைரபி தத்தவேந மாதும் ந சக்ய: ததீய மஹிம ஸ்துதிம் கர்த்தும் உத்யதாய நிரபத்ரபாய கவயே மஹ்யம் நமோஸ்து” என்று படிக்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்